

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. decembar 2020.godine
Ref. br.:RK 1666/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI11/20

Podnosilac

Fllanza Pozhegu

Ocena ustavnosti presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju AC-I-13-0181-A0008 od 29. avgusta 2019. godine i rešenja o ispravci Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 10. oktobra 2019. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela Fllanza Pozhegu, sa prebivalištem u Đakovici, u svojstvu naslednice svoje pokojne sestre V.P.(u daljem tekstu: podnositeljka zahteva).

Osporena odluka

2. Podnositeljka zahteva osporava presudu [AC-I-13-0181-A0008] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS) od 29. avgusta 2019. godine u vezi sa rešenjem o ispravci Žalbenog veća PKVS od 10. oktobra 2019. godine.
3. Podnositeljka zahteva je presudu [AC-I-13-0181-A0008] Žalbenog veća PKVS od 29. avgusta 2019. godine primila 4. septembra 2019. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenih odluka, kojima su, prema navodima podnositeljke zahteva, povređena njena prava zagaranovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola I (Zaštita imovine) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članu 22. [Procesuiranje podnesaka] i članu 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2018 (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 15. januara 2020. godine, podnositeljka zahteva je putem pošte dostavila svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 27. januara 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Selvete Gërzhaliu-Krasniqi i Bajram Ljatifi (članovi).
8. Dana 27. januara 2020. godine, u skladu sa pravilom 40.1 (Spajanje i razdvajanje podnesaka) Poslovnika, predsednica Suda je naložila spajanje zahteva KI12/20 sa zahtevom KI11/20.
9. Dana 5. februara 2020. godine, Sud je obavestio podnositeljke oba zahteva o registraciji i spajanju zahteva.
10. Istog dana, Sud je obavestio PKVS o registraciji zahteva i njihovom spajanju.

11. Dana 10. juna 2020. godine, Sud je tražio od PKVS da dostavi Sudu povratnice kojima se dokazuje datum kada su podnositeljke oba zahteva primile presudu [AC-I-13-0181-A0008] Žalbenog veća PKVS od 29. avgusta 2019. godine.
12. Dana 12. juna 2020. godine, PKVS je dostavio Sudu tražena dokumenta.
13. Dana 8. septembra 2020. godine, Sud je u skladu sa pravilom 40 (3) Poslovnika odlučio da se zahtevi KI11/20 i KI12/20 razmatraju odvojeno, kao individualni slučajevi, sa istim sudijom izvestiocem i Većem za razmatranje.
14. Dana 9. septembra 2020. godine, Sud je obavestio podnositeljke zahteva u slučajevima KI11/20 i KI12/20 i PKVS o razdvajanju zahteva.
15. Dana 11. novembra 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

16. Iz spisa predmeta, Sud primećuje da je podnositeljka zahteva Fllanza Pozhegu, sestra pokojne V.P., koja je bila stranka pred redovnim sudovima, a koja je preminula 20. januara 2015. godine (Objašnjenje: Sud primećuje da se u spisu predmeta nalazi rešenje o nasleđivanju LRP. redni br. 021/2020 od 8. januara 2020. godine, u kojem je utvrđeno da se posle smrti V.P., Fllanza Pozhegu oglašava za naslednicu imovine pokojne, uključujući i njen udeo u 20% od ostvarenih prihoda u preduzeću AD "Agimi" u Đakovici).
17. Dana 15. septembra 2010. godine, Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) privatizovala je društveno preduzeće DP "Agimi" u Đakovici. V.P., pokojna sestra podnositeljke zahteva (u daljem tekstu: V.P.), bila je radnica preduzeća u određenom vremenskom periodu.
18. Dana 22. decembra 2011. godine, putem sredstava javnog informisanja objavljen je konačni spisak radnika sa legitimnim pravima na udeo u prihodima od 20% od privatizacije DP "Agimi", Đakovica (u daljem tekstu: konačni spisak), a takođe utvrđen je 14. januar 2012. godine kao krajnji rok za podnošenje žalbi PKVS-u protiv konačnog spiska.
19. Neodređenog datuma, V.P. je izjavila žalbu KAP zbog toga što nije uvrštena na konačni spisak.
20. Dana 13. decembra 2011. godine, KAP je svojom odlukom odbio, kao neosnovanu, žalbu V.P.
21. Dana 13. januara 2012. godine, V.P. je podnela tužbu Specijalizovanom veću PKVS zbog toga što nije uvrštena na konačni spisak.
22. Dana 13. aprila 2012. godine, KAP je dostavio odgovor na tužbu, navodeći da V.P. nije pružila dovoljno dokaza kojima bi se potvrdio kontinuitet radnog

odnosa, te da ista u vreme privatizacije preduzeća nije bila registrovana kao radnica u DP "Agimi".

23. Dana 4. septembra 2013. godine, Specijalizovano veće PKVS je donelo presudu [SCEL-11-0075] kojom je utvrđeno: [...]; II. *Žalbe žalilaca koji su navedeni pod tačkom II moraju se uvrstiti na konačni spisak zaposlenih koji imaju pravo na udeo u prihodima od 20% od privatizacije DP "Agimi", Đakovica; [...], 20. [V.P] (C 0021-07)*.
24. Specijalizovano veće je presudom [SCEL-11-0075], u odnosu na V.P., odlučilo da ista ispunjava uslove da bude uvrštena na konačni spisak radnika koji imaju legitimno pravo na udeo u prihodima od 20% od privatizacije DP "Agimi".
25. Dana 26. septembra 2013. godine, Specijalizovano veće PKVS je donelo rešenje [SCEL-11-0075] kojim je ispravilo presudu [SCEL-11-0075] od 4. septembra 2013. godine, zbog toga što je prilikom slanja kopije presude u verziji na engleskom jeziku, strankama umesto konačne presude poslata preliminarne presuda, dok je verzija na albanskom jeziku ostala nepromenjena.
26. Dana 30. septembra 2013. godine, KAP je izjavio žalbu Žalbenom veću PKVS protiv tačke II presude [SCEL-11-0075] Specijalizovanog veća, navodeći pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava, naglašavajući da V.P. i ostali koji su obuhvaćeni tačkom II gore navedene presude nisu predložili relevantne činjenice na osnovu kojih bi potvrdili nejednako postupanje.
27. Dana 29. avgusta 2019. godine, Žalbeno veće PKVS je donelo presudu [AC-I-13-0181-A0008], kojom je u izreci navedene presude odlučilo da se [...] 4. *Žalba A0002 KAP odbija kao neosnovana u odnosu na radnike [...] C-0021-10-[V.P] [...] isti ostaju na spisku korisnika prihoda od 20% od procesa privatizacije DP "Agimi" Đakovica. Ne određuje se sudska taksa za žalbeni postupak.*
28. Sud, iz spisa predmeta, primećuje da se u odnosu na V.P., u presudi [AC-I-13-0181-A0008] PKVS-a, u prvom delu presude (izreci), navodi da se *"Žalba A0002 KAP odbija kao neosnovana u odnosu na radnike [...] C-0021-10-V.P. [...], isti ostaju na spisku korisnika prihoda od 20% od procesa privatizacije DP "Agimi" Đakovica"*, dok se u obrazloženju presude navodi da *"Žalbeno veće, nakon uvida u spise predmeta, zaključuje da je žalba žalilje u prvom stepenu C0021-7 [V.P] neosnovana zbog toga što ista uz žalbu nije priložila nijedan dokaz kojim bi dokazala navodne činjenice, čime je onemogućila sudu da oceni njeno pravo u pogledu uvrštavanja na spisak zaposlenih DP "Agimi". Takođe, Žalbeno veće se ne slaže sa nalazom Specijalizovanog veća koji se odnosi na diskriminaciju ove radnice [...]"*.
29. Dana 26. septembra 2019. godine, KAP je podnela Žalbenom veću PKVS *"zahtev za pojašnjenje"* u vezi sa V.P., sestrom podnositeljke zahteva.
30. Dana 10. oktobra 2019. godine, Žalbeno veće PKVS je donelo rešenje o ispravci u kojem je navedeno: *"U pravnom obrazloženju žalba KAP-a u vezi sa ovim*

žaliocem je prihvaćena kao osnovana uz obrazloženje da ista nije priložila nijedan dokaz kojim bi dokazala navedene činjenice. Ona nije ispunila uslove iz člana 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13. S toga je žalba KAP-a prihvaćena i ista je uklonjena sa spiska radnika koji imaju legitimno pravo dobijanja 20% od privatizacije DP "Agimi" Đakovica".

31. Dana 8. januara 2020. godine, nakon raspravljanja ostavštine V.P., sestre podnositeljke zahteva, rešenjem o nasleđivanju LRP. redni br. 021/2020, utvrđeno je da se posle smrti V.P., Fllanza Pozhegu oglašava za naslednicu imovine pokojne, uključujući i njen udeo u 20% od ostvarenih prihoda u preduzeću DP "Agimi" u Đakovici.

Navodi podnositeljke zahteva

32. Podnositeljka zahteva tvrdi da su presudom [AC-I-13-0181-A0008] Žalbenog veća od 29. avgusta 2019. godine, povređena njena prava zagarantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava, kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola I (Zaštita imovine) EKLJP.
33. Podnositeljka zahteva gradi svoj slučaj na tvrdnji o povredi svog prava na pravično i nepristrasno suđenje iz razloga što presuda [AC-I-13-0181-A0008] Žalbenog veća PKVS od 29. avgusta 2019. godine nije ispunila kriterijume za "pravično suđenje" iz člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP zbog: (i) nepostojanja obrazloženja sudske odluke; (ii) neodržavanja javne rasprave radi razmatranja njihovih navoda; i (iii) povrede prava na suđenje u razumnom roku.
34. Podnositeljka zahteva takođe naglašava da je povređeno i ustavno načelo predviđeno članom 24. Ustava - Jednakost pred zakonom i to zbog tumačenja *diskriminacije* koje je iznelo Žalbeno veće PKVS. Što se tiče tvrdnje o diskriminaciji, podnositeljka zahteva navodi da se diskriminacija sastoji u tome da su radnici sa legitimnim pravima uklonjeni sa konačnog spiska zaposlenih koji imaju pravo na sticanje dela prihoda od prodaje DP "Agimi" Đakovica, a ne na etničkim osnovama kao što je obrazložilo Žalbeno veće Posebne komore. Shodno tome, prema njenim navodima, prekršena je ustavna garancija utvrđena u članu 24. Ustava da su svi jednaki pred zakonom i da svako uživa zaštitu bez diskriminacije.
35. Naposletku, podnositeljka zahteva tvrdi da su joj povređena prava utvrđena članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola I EKLJP, ne pružajući bilo kakvo dalje izlaganje.
36. Podnositeljka zahteva na samom kraju navodi da je "veoma [...] bitno istaći da je sada pokojna [V.P.] bila na spisku korisnika za 20%, ali je popravnim rešenjem od 10.10.2019. godine, skinuta sa spiska za 20%".
37. Podnositeljka zahteva nije dodatno razradila svoj zahtev u odnosu na to kako su rešenjem o ispravci Žalbenog veća PKVS od 10. oktobra 2019. godine povređena njena prava zaštićena Ustavom.

38. Podnositeljka zahteva takođe navodi: *"Inače, mi smo završili postupak nasleđa kod notara samo kako bismo mogli da podnesemo ovaj zahtev pred Ustavnim sudom Republike Kosovo i da tražimo pravdu za nas - sada pokojna nije ostavila ništa drugo u nasleđstvo, i to se može utvrditi rešenjem o nasleđstvu i jedina imovina je bio rad i njen doprinos u preduzeću "Agimi" iz Đakovice".*
39. Na kraju, podnositeljka zahteva traži od Suda: (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede članova 24, 31. i 46. Ustava u vezi sa članom 6. i članom 1. Protokola I EKLJP; (iii) da proglasi nevažećom presudu [AC-I-13-0181-A0008] Žalbenog veća PKVS od 29. avgusta 2019. godine i vrati istu na ponovno suđenje u skladu sa presudom ovog Suda.

Relevantne zakonske odredbe

Zakon br. 03/L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

Korigovanje presude Član 165.

165.1 Greške u imenima i brojevima, kao i ostale pismene greške i obračuni, nedostaci sa aspekta forme presude i neslaganje kopija sa originalom presude, koriguje sud u bio koje vreme.

165.2 Korigovanje greški se vrši posebnom odlukom koja se piše na kraju originala presude, a strankama se dostavlja kopija takve odluke.

165.3 Ukoliko postoji neslaganje između originala i kopije presude u pogledu neke izvršne odluke u dispozitivu presude, strankama će se korigovana presuda, navodeći da se ovom kopijom presude zamenjuje predhodna kopija presude. U tom slučaju rok za žalbu protiv korigovanog dela presude počinje da teče od dana uručenja korigovane kopije presude.

165.4 Za korigovanje presude sud odlučuje bez saslušanja stranki.

Prihvatljivost zahteva

40. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, dalje precizirani Zakonom i utvrđeni Poslovnikom.
41. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".

42. Sud takođe ocenjuje da li je podnositeljka zahteva ispunila uslove prihvatljivosti, koji su dalje precizirani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47. Zakona
[Individualni zahtevi]

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva".

Član 48. Zakona
[Tačnost podneska]

"Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređeni i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori".

Član 49. Zakona
[Rokovi]

"Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...".

43. Na početku, Sud iz spisa predmeta primećuje da je podnositeljka zahteva Fllanza Pozhegu, sestra pokojne V.P., koja je bila stranka pred redovnim sudovima i koja je preminula 20. januara 2015. godine, dok su postupci pred redovnim sudovima nastavljani do donošenja osporene odluke, odnosno do novembra 2019. godine.
44. Sud primećuje da se u spisima predmeta nalazi rešenje o nasleđivanju LRP. redni br. 021/2020 od 8. januara 2020. godine, u kojem je utvrđeno da se posle smrti V.P., Fllanza Pozhegu oglašava za naslednicu imovine pokojne, uključujući i njen udeo u 20% od ostvarenih prihoda u preduzeću AD "Agimi" u Đakovici.
45. U tom smislu, Sud najpre mora da oceni da li su u vezi sa zahtevom ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, Zakonom i Poslovníkom.
46. Kao primarno pitanje prihvatljivosti koje se mora razmotriti u ovom konkretnom slučaju jeste činjenica da li je ovaj zahtev podnela ovlašćena strana, kao što je propisano stavovima 1. i 7. člana 113. Ustava - citiranim u tekstu iznad. Ovo pitanje se javlja zbog toga što je podnositeljka zahteva sestra pokojne, i u tom smislu, Sud mora da utvrdi da li se sestra može žaliti za i u ime svoje sestre u ovom konkretnom slučaju koji se tiče prava i sloboda zagantovanih članovima 24, 31. i 46. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP. Kako bi se

podnositeljka zahteva legitimisala kao ovlašćena strana, Sud mora da joj prizna status indirektne ili posredne žrtve.

47. U tom smislu, poznato je da pred ovaj Sud mogu pristupiti pojedinci koji tvrde da su neposredna žrtva mogućih povreda Ustava ili drugih međunarodnih instrumenata kojima se štite ljudska prava i slobode. Takođe, sudska praksa ovog Suda govori da u određenim slučajevima i indirektne ili posredne žrtve mogu biti priznate kao ovlašćene strane (vidi slučaj Ustavnog suda vezano za član 25. Ustava u vezi sa članom 2. EKLJP, KI41/12, *Gëzim i Makfire Kastrati*, presuda od 26. februara 2013. godine).
48. Sud podseća da se podnositeljka zahteva žali u svojstvu naslednice svoje pokojne sestre povodom prava zbog kojih je njena pokojna sestra bila stranka u postupcima pred redovnim sudovima, a koja se tiču sadašnjeg zahteva pokojne za sticanje udela u 20% prihoda od privatizacije DP "Agimi". Sud podseća da je Specijalizovano veće presudom [SCEL-11-0075] od 4. septembra 2013. godine usvojilo zahtev V.P., navodeći da ista ispunjava uslove da se nalazi na konačnom spisku zaposlenih koji imaju pravo na udeo u prihodima od 20% od privatizacije DP "Agimi". Dalje, nakon žalbe KAP-a, Žalbeno veće je presudom [AC-I-13-0181-A0008], u obrazloženju iste, utvrdilo da žalba V.P. koja je izjavljena protiv konačnog spiska nije osnovana (objašnjeno u stavu 27 ovog izveštaja). Nadalje, nakon zahteva za pojašnjenje KAP-a, Žalbeno veće je konačno uklonilo V.P. sa konačnog spiska zaposlenih koji imaju pravo na sticanje dela prihoda od 20% od prodaje DP "Agimi", pri čemu je navedeno da "*nije priložila nijedan dokaz kojim bi dokazala navedene činjenice. Ona nije ispunila uslove iz člana 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13*" (vidi stavove 21 - 28 ovog preliminarog izveštaja).
49. Radi određivanja statusa žrtve za podnositeljku zahteva, Sud se poziva na sudsku praksu ESLJP-a, u kojoj su predviđeni slučajevi u kojima se indirektna ili posredna žrtva može pojaviti pred njim i legitimisati kao ovlašćena strana. U principu, do danas, ESLJP je priznavao status indirektne ili posredne žrtve samo članovima uže porodice ili bliskim osobama ("*next-of-kin*"), koji su uspeali da dokažu da imaju važan interes u predmetu pokojnog lica sa kojim su bili povezani.
50. Status indirektne ili posredne žrtve se konstantno dodeljuje licima koja iznose tvrdnje o smrti ili nestanku svog bliskog rođaka (vidi predmet ESLJP-a *Varnava i drugi protiv Turske*, predstavke br. 16-64/90 i 8 drugih, presuda od 18. septembra 2009. godine, stav 112). Ovaj pristup ESLJP-a se obrazlaže činjenicom da je član 2. EKLJP jedna od temeljnih odredbi u celokupnom sistemu zaštite EKLJP (vidi predmet ESLJP-a *Fairfield protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 24790/04, presuda od 8. marta 2005. godine). Za član 2. EKLJP, ESLJP je kao indirektne ili posredne žrtve priznavao članove uže porodice, a posebno u slučajevima koji su se odnosili na pozitivnu obavezu države da zaštiti njihova prava utvrđena članom 2. EKLJP (vidi predmete ESLJP-a *Van Colle protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 7678/09, presuda od 13. novembra 2012. godine, stav 86 i *Tsalikidis i drugi protiv Grčke*, predstavka br. 73974/14, presuda od 16. novembra 2017. godine, stav 64).

51. Srodnici pokojnog, kao posredne ili indirektne žrtve, mogu takođe podneti žalbe na osnovu članova 3. i 5. EKLJP – u ime preminulog ili nestalog lica, pod uslovom da je navodna povreda usko povezana sa smrću ili nestankom, i kao takva pokreće pitanja koja su zaštićena članom 2. EKLJP (vidi predmet *ESLJP-a Khayrullina protiv Rusije*, predstavka br. 29729/09, presuda od 19. decembra 2017. godine, stavovi 91-92 i 100-107).
52. ESLJP je priznavao ovaj status za bivše supružnike (vidi predmete *McCann i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 18984/91 i druge predstavke, presuda od 27. septembra 1995. godine); za nevenčane partnere (vidi predmet *Velikova protiv Bugarske*, predstavka br. 41488/98, presuda od 18. maja 2000. godine); za roditelje (vidi predmet *Ramsahai i drugi protiv Holandije*, predstavka br. 52391/99, presuda od 15. maja 2007. godine); za sestre ili braću (vidi predmet *Andronicou i Constantinou protiv Kipra*, predstavka br. 25052/94, presuda od 9. oktobra 1997. godine); za decu (vidi predmet *McKerr protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 28883/95, presuda od 4. maja 2001. godine); za nećake i nećakinje (vidi predmet *Yaşa protiv Turske*, predstavka br. 22495/93, presuda od 2. septembra 1998. godine).
53. Sud u vezi sa ovim slučajevima primećuje da se nijedan od njih ne tiče prava na pravično i nepristrasno suđenje koje je zagarantovano članom 6. EKLJP i članom 1. Protokola I EKLJP. Naime, za slučajeve koji nisu bili usko povezani sa “smrću” ili “nestankom” direktne žrtve, ESLJP je primenjivao mnogo restriktivniji pristup (vidi predmet *Karpylenko protiv Ukrajine*, predstavka br. 15509/12, presuda od 11. februara 2016. godine, stav 104).
54. Što se tiče žalbi na osnovu člana 6, ESLJP je bio spreman da prizna bliskom srodniku pravo *locus standi*, ili kada su žalbe bile od opšteg interesa i žalioci, kao naslednici, imali legitimni interes za podnošenje zahteva (vidi predmete *Marie-Louise Løyn i Bruneel protiv Francuske*, br. 55929/00, stav 29, presuda od 5. jula 2005. godine i *Biç i drugi protiv Turske*, predstavka br. 55955/00, stav 23, presuda od 2. februara 2006. godine) ili na osnovu neposrednog dejstva na nasledna prava podnosioca predstavke (vidi predmet *Ressegatti protiv Švajcarske*, predstavka br. 17671/02, stav 25, presuda od 13. jula 2006. godine).
55. Primera radi, u jednom predmetu koji se odnosio na zabranu pomoći u samoubistvu koja je navodno u suprotnosti sa članovima 2, 3, 5, 8, 9. i 14. EKLJP, ESLJP je naglasio da se svastika pokojnog žalila zbog prava koja su bila neprenosiva kao kategorija prava (“*non-trasferable rights*”) i da se samim tim ona nije mogla smatrati indirektnom ili posrednom žrtvom u tom konkretnom predmetu (vidi predmete *Sanles Sanles protiv Španije*, predstavka br. 48335/99, presuda od 26. oktobra 2000. godine i *Biç i drugi protiv Turske*, predstavka br. 55955/00, presuda od 2. februara 2006. godine – u vezi sa članovima 5. i 6. i predmete *Fairfield protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, citiran u tekstu iznad, u vezi sa članom 9. i 10. i predmet *Roigas protiv Estonije*, predstavka br. 49045/13, presuda od 12. septembra 2017. godine, u vezi sa članom 8.).

56. U skladu sa sudskom praksom ESLJP-a koja je prethodno izložena, Sud utvrđuje da se podnositeljka zahteva ne može legitimisati kao ovlašćena strana u ovom konkretnom slučaju zato što prava i slobode zbog kojih se ona konkretno žali nisu takva da bi se ona mogla smatrati indirektnom ili posrednom žrtvom.
57. Shodno tome, a na osnovu člana 113.1 i 113.7 Ustava, člana 47. Zakona i pravila 39 (1) (a) Poslovnika, zahtev se mora proglasiti neprihvatljivim jer je isti podnela strana koja nije ovlašćena.

IZ TIH RAZLOGA

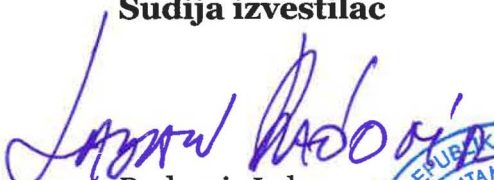
Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113. 7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39 (1) (b), 39 (2) i 59 (b) Poslovnika, dana 11. novembra 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Predsednica Ustavnog suda

Radomir Laban

Arta Rama-Hajrizi

